

СТЕФАН БОНЕВ

ДА ПОПЛАЧЕМ ЗАЕДНО

Част 20 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Беше красива и добра. Подпираше се на книгите на най — горния рафт на библиотеката. Гледаше и се усмихваше. Косите ѝ бяха къдрави и черни. На гърба ѝ имаше надпис с едър женски почерк: „С МНОГО ЛЮБОВ!“. До нея бях подпрян аз. Със скръстени ръце и наведена глава. Тогава явно съм бил много отчаян. Токущо си бях обръснал мустаците, с които толкова се гордеех и ми предстоеше казарма. По него време все още не се познавахме. Давмата гледахме в различни посоки.

Обичах да се изтягам на канапето в другия край на стаята и да ги гледам. Тук винаги бе полутъмно, поради спуснатите щори. Лежах с ръце под главата и гледах, вирах се, докато в един момент не започнеше да се движи пред очите ми. Устните ѝ ту се разтягаха в усмивка, ту се свиваха сериозно. От време на време помръдваше глава и се усмихваше с крайчеца на устните си. Това го обичах най — много. Винаги гледаше към мен, независимо къде се намирах. Нарочно заставах в различни места на стаята, но погледът ѝ винаги беше в очите ми. Впрочем какво значи да гледаш в очите? Опитайте се да гледате някого в двете очи едновременно. Физически не е възможно. Като кажат само: „Погледни ме очите!“ А по — правилно би било: „Погледни ме в дясното око!“ Или: „Погледни ме в лявото!“ Споделих го веднъж с нея.

— Не! — отвърна ми тя — Губи си чара.

И ние продължихме да се гледаме в очите. Прилепахме лицата си и те се сливаха.

— Така вече може! — усмихвах се аз и тя ми намигваше с лявото си око, с което ме караше да я притискам още по — силно до себе си. Чувствах, че ще я смачкам в прегръдките си. Толкова крехка беше. Но иначе и не можех. А и тя не се оплакваше. Беше ѝ хубаво. Много обичах да ми намига с лявото си око. С дясното не можеше. Колко ли не се мъчих да я науча. Нищо... Накрая тя се ядосваше на себе си, а аз я успокоявах, че в това и е чара. И беше истина.

— Намигни ми пак! — казах на нейното изображение от горния рафт на библиотеката. Тя ми намигаше отляво и се усмихваше. После започваше да мърда устни в безгласен говор. Не разбирах немите ѝ думи, но знаех, че е нещо хубаво и нежно. От време на време поглеждах и своето изображение, гледащо с наведена глава към затъмнения прозорец. Мърмореше нещо под носа си. Не си спомням

какво точно съм говорил тогава. Може би за двете години, предстоящи ми в казармата. Също такава снимка подарих и на нея. Предлагах ѝ много други, но тя избра точно тази. Харесвала ме, когато съм намръщен. А всички други искат да се усмихвам. На гърба ѝ бях написал: „С МНОГО ЛЮБОВ НА СЯНКАТА ОТ ДЪНЕРА, КОЙТО СИ ИМАШЕ ТРАМВАЙ!“ Не се напъвайте, няма да разберете. Беше хубаво. И ще бъде! Пак, отново... Нали! „Да!“ — кима тя от последния рафт на библиотеката. Обичам те! А ти? „Да!“ — отново поклаща къдрици Ани. Никога досега, на никоя моя приятелка не го бях казвал. Струваше ми се смешно и гръмко. Беше ми признала, че и с нея е същото. Дълго не искаше да ми го каже. Ето как стснс. Пътувахме с влвка за вкъщи. В купето имаше още двама души, които дремеха на отсрещната седалка. Бях положил глава в скута ѝ, когато най — неочаквано тя се наведе над мен. Целуна ме, погали с пръст веждите ми и го каза.

— Благодаря! — изтърсих аз. Не бях подготвен за това. — И аз те обичам.

— Не ми благодари! Това не е подарък...

— Добре! — усмигнах се аз. Нямах думи. А и не бяха нужни. Иначе не съм от приказливите, но когато съм с нея, не мога да си затворя устата. Тя мълчеше. Било ѝ приятно да слуша.

Ето я! Пак гледа от последния рафт на библиотеката и мълчи. А моето изображение фиксира с поглед затъмнения прозорец и си мърмори нещо под носа. Реших да ги запозная.

— Хей, адаш! — викнах му — Не искаш ли да те запозная с едно хубаво момиче.

Той повдигна рамене с привидно безразличие. Но знаех, че не е така. Познавах го добре. Та нали съм си аз.

— Това е Ани — соча с отворена длан. Тя кимва леко и ме поглежда лукаво в очите. По — точно в лявото. — А това съм аз.

Адашът ми не сваля очи от тъмния прозорец. Само като че ли се окашля и стана по — тъжен. А пак аз, за негово добро...

Ани бе севла очи и вече не се усмихваше. От няколко дена сме разделени. Говорим си по телефона, но не е същото. Друго е, студено. Не мога да я погалья с ръка. Уговаряме се да се срещнем отново някъде, но как, къде, кога? Защо в тази малка страна има такива големи разстояния? Няма да е лошо, ако си пишем. Казах ѝ го по телефона.

Съгласи се. Но още никой от нас не е седнал да пише. Трудното е да започнеш. Пък то напишеш ли първите няколко реда, после е лесно. Нали така? Кимва ми отегчено, затваряйки за момент очи. Какво, омръзнах ли ти вече? „Не!“ — върти глава тя. Косите ѝ повтарят движенията на главата с известно закъснение. Това я прави още по — красива.

Оттатък се чува дрънчене на лъжици и чинии. Гласът на баща ми. Време е за обяд. Нямах апетит, но никой не се учуди.

Когато се върнах в стаята, беше станало още по — тъмно. Сигурно очите ми още не бяха свикнали след ярката светлина в кухнята. Пред мен шареха зелени петна, които след малко изчезнаха.

Те се гледаха. Да, тя беше повдигнала поглед нагоре, а той беше извърнал цялата си глава към нея. Говореха си нещо и се гледаха. Наистина са голяма двойка! Нещо ме човъркаше отвътре. Окашлях се. Не ми обърнаха внимание. Колко бързо хлътнаха. пак се окашлях — по — силно. Същият ефект. Причерня ми, сигурно ревнувах. Аз съм виновен. Защо ги запознах? Станах, отидох до библиотеката и го накъсах. На милион малки парченца. Погледнах я. Очите ѝ бяха влажни. „Защо!“ — питаха те. „Защо!“ — потрепваха устните ѝ. „Та нали това беше ти!“ — поклащаха се къдриците ѝ. Чувствах се убиец. На самия себе си. „Прости ми!“ — исках да я погая. Но как се гали снимка? Взех я и я притиснах до сърцето си. Усетих сълзи по ризата си. Бяха топли и истински, макар и да ги нямаше. Какъв глупак съм! Очите ми бяха набъбнали. Ние винаги плачем заедно.

Трябва да ѝ пиша. Обещал съм. Ще започна с тази история. С молба за прошка. Тя повдигна хартиената си глава от скута ми и каза:

— Няма нужда! Човешко е.

После се целунахме. Както само ние се целуваме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.